

Ams 2010 nummer één koerier

**Andreas
Manna
Stichting**

Oeganda

In Oeganda is Florence Naduk sinds januari bezig met het treffen van de voorbereidingen voor de bouw van een school voor vakonderwijs voor meisjes. Ze schrijft: "Ik had een soort cultuurschok, werd behoorlijk ziek want het voedsel is weer helemaal nieuw voor me. Ik moet weer leren om de verschillende voedselsoorten van Oeganda te eten. Het is wel allemaal erg lekker en puur! Ook moet ik wennen aan de muggen hier 's nachts. Zonder een net slapen gaat niet. Ook moet ik wennen aan de toiletten die niet doorgespoeld kunnen worden. In heel Moroto is geen stromend water. Baden met een klein bakje water: Ik was vergeten hoe dat ging! Ik moet weer terug naar af!

Was gewend het gas op te draaien en te koken. Ik ben compleet vergeten hoe ik op de traditionele manier kan koken op een houtskoolvuurtje en drie stenen buiten. Ik mis de dingen die ik in Nederland gewend was te doen. Maar ik heb er iets voor teruggekregen: Rust en vrede en elke morgen opstaan bij een stralende zon de hele dag, ook al is het soms te heet. Ik denk dat mensen niet snel tevreden zijn. Ik sta nu op in de morgen en weet wat ik te doen heb en wanneer. Het idee van werken voor een werkgever is weg en het is veranderd in planning en persoonlijke verantwoordelijkheid. Het is een uitdaging die mijn leven nieuwe waarde geeft." Zo schrijft Florence. Verder is er in haar situatie niets veranderd: De baan van de overheid laat nog op zich wachten zodat het er naar uitziet dat ze voorlopig fulltime kan blijven werken aan het opbouwproject in Matany. Ze heeft daar ondertussen grond aangekocht. Verschillende grondeigenaren zijn haar tegemoet gekomen en schonken de helft van de waarde. Daaruit blijkt dat ze met groot respect is ontvangen door de lokale

bevolking. Florence is nu bezig met de aankoop en het laten plaatsen van een omheining. Ook wordt onderzocht of er water is waarnaar kan worden geboord. Er moeten tekeningen worden gemaakt voor de bouw van een school. Ondertussen richt ze de *Andreas Manna Foundation Uganda* (AMFU) op. Allemaal zaken waar veel tijd in gaat zitten. In oktober keert Florence enige weken terug naar ons land en is ze aanwezig tijdens de *Afrikaloop*.

Ghana

In februari verblijven Henk en Wilma samen met Eric en Krista bij het project in Takoradi. Daar is een nachtopvang gebouwd voor meisjes. Er moet er nog één voor jongens gebouwd worden. Inmiddels wonen er tien meisjes en is er door ons mandaat gegeven voor een extra vijftal meisjes die daar tijdelijk kunnen verblijven op verzoek van de lokale jeugdzorg en de politie. In Ghana wil de minister iets doen ter bestrijding van mensenhandel. Meisjes worden in West Afrika van

de straat geplukt door criminelen die hen verhandelen. Ook naar westerse landen waar ze veelal in de prostitutie terecht komen. De politie van de *Western Region* zoekt daarom naar mogelijkheden om kinderen die door de politie worden bevrijd van criminelen, tijdelijk ergens onder dak te brengen totdat ze terug kunnen naar ouders of verzorgers. Dat is reden waarom Sammy ons meeneemt naar het politiebureau. Vorig jaar was hij daar nog vast gezet, omdat hij vals beschuldigd was van diefstal van onze eigen bus! We hebben daarom niet zo veel zin om erheen te gaan, maar Sammy dringt er sterk op aan. We

staan versteld van zoveel vriendelijkheid en hartelijkheid. Alle functionarissen die we spreken, kunnen lachen om het verhaal van "de gestolen bus." We ontmoeten de eerste dag vier politiefunctionarissen van laag naar hoog. Ze leggen allemaal uit dat er nieuwe wetgeving is ter bestrijding van mensensmokkel. Daar is een speciaal team voor opgeleid en wanneer zij kinderen terughalen uit de handen van smokkelaars is er onderdak nodig. Ze hebben Sammy gevraagd of ze op ons project opgevangen kunnen worden tot familie of verzorgers ze komen halen. Komt de familie niet, dan is het de bedoeling dat ze blijven. Wij geven aan dat we erg blij zijn met de nieuwe wetgeving en er heel graag aan willen meewerken. De laatste commandant stelt nog eens met lichte verbazing vast dat het opmerkelijk is: "Jullie dagen ons eerst voor het gerecht en vervolgens worden we vrienden!"

Tegen alle waarschuwingen in diverse reisboekjes om geen politie te fotograferen, wordt ons ruimschoots gelegenheid gegeven om dat te doen! Alle politiefunctionarissen komen met ons naar buiten voor een groepsfoto. Bovendien krijgen we de belofte dat de politieband een paar dagen later zal verschijnen op de feestelijke opening van het AMFO-Project! Bij ons laatste bezoek worden we uitgenodigd door de regionale commandant. Diezelfde morgen was hij nog bij de minister. Hij legt uit dat hij eerder als waarnemer heeft gediend voor de VN in Bosnië en ook betrokken is geweest bij vredesbesprekingen ten tijde van de stammenoorlog in noord Ghana. We merken dat het om een man met grote ervaring gaat. Prachtige banken en fauteuils, waar we ons in het pluche mogen vleien, onder een ijskoude airco. Henk en Eric bedanken hem voor de hulp die we van de politie hebben gehad en spreken uit dat het ons een grote eer en een groot verlangen is om mee te werken aan de uitvoering van de nieuwe wet. De commandant zegt nog dat hij zijn mensen gevraagd heeft om een lijst te maken met mogelijke zaken waar ze onze hulp bij nodig denken te hebben. Zo ontstaat er een bijzonder samenwerkingsverband met de politie van de Western Region, een groot district in het westen van Ghana.

Tegen alle waarschuwingen in diverse reisboekjes om geen politie te fotograferen, wordt ons ruimschoots gelegenheid gegeven om dat te doen! Alle politiefunctionarissen komen met ons naar buiten voor een groepsfoto. Bovendien krijgen we de belofte dat de politieband een paar dagen later zal verschijnen op de feestelijke opening van het AMFO-Project! Bij ons laatste bezoek worden we uitgenodigd door de regionale commandant. Diezelfde morgen was hij nog bij de minister. Hij legt uit dat hij eerder als waarnemer heeft gediend voor de VN in Bosnië en ook betrokken is geweest bij vredesbesprekingen ten tijde van de stammenoorlog in noord Ghana. We merken dat het om een man met grote ervaring gaat. Prachtige banken en fauteuils, waar we ons in het pluche mogen vleien, onder een ijskoude airco. Henk en Eric bedanken hem voor de hulp die we van de politie hebben gehad en spreken uit dat het ons een grote eer en een groot verlangen is om mee te werken aan de uitvoering van de nieuwe wet. De commandant zegt nog dat hij zijn mensen gevraagd heeft om een lijst te maken met mogelijke zaken waar ze onze hulp bij nodig denken te hebben. Zo ontstaat er een bijzonder samenwerkingsverband met de politie van de Western Region, een groot district in het westen van Ghana.

Openingsdag AMFO Er zijn diverse officieel genodigden op het feest vanwege het vijfjarig bestaan van de AMFO. De Queen Mother behartigt namens de chieft de belangen van vrouwen en meisjes en knipt het lint door van de eerste nachtvleugel. De kinderen van de dagopvang geven een voorstelling traditionele dans

en drummen. De meisjes van de nachtopvang hebben allemaal een taak in het programma. Ze zijn keurig gekleed in een zwart rokje en een wit T shirt, met op de achterkant het AMS logo en op de voorkant de spreuk: "Hope for the future." De politie is rijkelijk vertegenwoordigd door de erevoorzitter, de band en een aantal commandanten, alsook het hele team agenten dat ingezet wordt tegen de mensenhandel. Veel moeders van de kinderen uit de omliggende dorpen genieten van hun dansende en drummende kinderen.

Straatmeisjes De tien meisjes in de nachtopvang zijn even benieuwd naar ons als wij naar hen. Sommigen lopen er nog bij als schoffies. Ze laden met groot gemak alle koffers en tassen uit

de bus. Een zware koffer van 23 kilo gaat mee op het hoofd. Het toont ons de kracht, die ze nodig hadden om op straat te overleven. We laten hen even aan ons wennen en als later het ijs is gebroken, showen ze ons trots hun nieuwe huis

Queenmother

met hun eigen nieuwe bed en een eigen kastje! Er zijn meisjes bij die nog nooit een bed hebben

gezien en alleen op straat hebben gezworven om daar een slaapplekje te zoeken op of onder een marktkraam of op een kartonnen doos. We zijn benieuwd naar de verhalen achter deze geslagen meisjes. *Esther* (14) kleedt zich als een jongen: Strakke broek met slobbershirt, een doek om haar hoofd. Diepe littekens in haar wangen gekerfd vlak na de geboorte. *Lucy* vertelt ons dat moeders dit soms doen, omdat ze al een baby verloren hebben na de geboorte. Wanneer de volgende baby geboren wordt kerft de moeder diepe sneden in de wangen in de hoop dat de dood de baby nu te lelijk vindt om te halen. Behalve deze uiterlijke kenmerken is er veel pijn op het gezicht van *Esther* te lezen. Het doet ons goed dat juist zij bovenop haar bed gaat zitten en als een trots vrouwtje poseert voor de camera. Ze vertelt dat ze al vanaf haar twaalfde met de verkoop van sinaasappels bij de weg liep. Haar vader en moeder zijn allebei overleden en ze groeide op bij opa en oma. Die hadden geen geld genoeg waarom ze haar eigen steentje moest bijdragen. Ze bracht haar jeugd in zeer arme omstandigheden door, tot ze bij ons kwam en de situatie werd erg benard toen haar grootouders niet meer voor haar konden zorgen. Door de plaatselijke jeugdzorg werd ze naar onze opvang gebracht. Ze is erg blij met deze kans. *Monica* (11) vertelt haar verhaal op de openingsdag. Ze heeft geen vader meer en moeder heeft te weinig opbrengst van haar stukje land om zelfs maar voor haar eigen voedsel te zorgen. Vooral als het niet regent. Moeder is daardoor niet in staat

inkomsten te genereren maar ze was niet in staat om de huur van hun kamer te blijven betalen. Een goedgehartige vrouw staat hen toe om in haar kiosk te komen slapen. Wanneer de vrouw daar overdag

werkt, moeten de meisjes buiten blijven, weer of geen weer. Na het werk moeten de meisjes de ruimte eerst schoonmaken en mogen er dan slapen. Ze worden er 's nachts ingesloten. Er is geen water in de kiosk, ze moeten water vinden bij een publieke kraan. Dat is vaak erg moeilijk.

Toiletten zijn er niet voor zulke meisjes. Ze vertelt dat dit haar leven was totdat er een familievriend ingreep. Een kerklid die Sammy kent. En deze vriend vertelt haar dat haar probleem is gedeeld met Sammy en met jeugdzorg. Haar situatie is onderzocht en *Monica* mocht sindsdien naar de nachtopvang komen van de *Andreas Manna Foundation* (AMFO). Ze legt uit hoe blij ze is dat ze hier mag

voor de kinderen te zorgen. Er is nog een zus van 21. Iemand leerde de zus naaien die daarna het huis uit ging. Haar moeder vraagt daarna ook aan *Monica* om bij haar zus te gaan wonen. Terwijl *Monica* dit vertelt, huilt ze hartverscheurend omdat ze allebei moesten vechten om in leven te blijven. Ze moest van school af terwijl ze in klas vijf zat, omdat er geen geld meer was voor boeken en ander materiaal. Ze ging zakjes water verkopen om

wonen. De dag dat ze kwam maakte *Sammy* een foto van haar. Ze had alleen maar wat lompen bij zich. Nu heeft ze onderdak, eten en een bed en gaat naar school. Daarmee heeft ze weer hoop voor de toekomst. Haar zus leeft dit leven op straat nog steeds, maar nu alleen. Ze huilt omdat ze haar moest achterlaten. Op de vraag van *Henk* wat de meisjes deden als ze honger hadden, krijgt hij ook

verschillende antwoorden. De één ging veel en lang slapen om niets te voelen. De ander hard werken en weer een ander veel bidden! Hun verhaal keert

naar een opvanghuis van jeugdzorg in Accra, om daar te bevallen van haar kindje. Een week later schreef Sammy: "Genevive is nog steeds bij ons.

ons hart om in de wetenschap dat ze met grote moeite wisten te overleven en voortdurend bedreigd werden door misbruik. Elke morgen staan de meisjes om vijf uur op om zich voor te bereiden op school. Om zes uur worden ze met de bus naar school gebracht. Drie van hen gaan nog naar de lagere school en de overigen krijgen een vakopleiding zodat ze na verloop van tijd voor zichzelf kunnen zorgen. Ze leren nu ook verantwoordelijkheid op zich te nemen en worden betrokken bij diverse taken. Terug in ons land liep het aantal meisjes op naar dertien. Het elfde meisje (Genevive) is tijdelijk geplaatst door jeugdzorg. Ze is 18 en wees. Ze bleek geadopteerd door een vrouw, die haar meenam naar Ivoorkust om daar met haar te gaan wonen. Recentelijk overleed de vrouw en toen was er niemand die nog naar dit meisje omkeek. Ze besloot een jongen te volgen waarvan ze dacht dat die haar wel zou kunnen helpen. Van hem werd ze zwanger. Maar korte tijd later stierf hij op onverklaarbare wijze. Om een lang verhaal kort te maken: het meisje besloot terug te keren naar Ghana. In Takoradi aangekomen meldde ze zich bij een katholieke priester. Hij bracht haar naar jeugdzorg en zij vroegen Sammy om haar tijdelijk onder te brengen. Dat maakt het voor hen mogelijk om alles ondertussen goed te onderzoeken. Ze gaat later

Ze lijkt gelukkig en ze waardeert de hulp die ze van ons krijgt. Ze is erg lief en we houden zoveel van haar. We weten niet wanneer jeugdzorg klaar is met het onderzoek. Met de andere meisjes gaat het ook goed. We danken God voor wat Hij doet. De politie heeft later nog twee meisjes naar AMFO gebracht. Het vermoeden bestaat dat ze verhandeld werden van Togo naar Ivoorkust. Op dit moment voert de politie een onderzoek uit en het is de verwachting dat ze spoedig herenigd worden met hun ouders. In hun dorp hebben ze de satan aanbeden en aan afgodenverering gedaan. Ze dragen de naam van hun goden.

Kenia Vanuit Kenia kregen we bericht dat de vrouw van William Otieno, mama Peres ziek is. Ze had er al langer last van, maar nu zijn de klachten betreffende haar schildklier zo ernstig geworden, dat ze eraan behandeld moet worden. Het is nog niet duidelijk of de schildklier verwijderd wordt, of dat er nog een andere therapie mogelijk is. Het is een grote zorg voor William. Het gaat verder heel goed met de kinderen in Karungu.

